

части. Най-малката частъ взехъ азъ, но азъ бѣхъ свикналъ да ми даватъ винаги по-малко и не се оплаквахъ. Сладко излапахъ дѣла си, макаръ че не можехъ да се наситя.

На следното утро се събудихме още по-гладни и изтощени. Храната ни презъ последнитѣ два дни едва подържаше силитѣ ни — колкото да не умремъ. На бузитѣ горѣше болезнена червенина, очитѣ ни бѣха потънали и блестѣха. Когато тръгнахме пакъ да търсимъ храна, баща ми ми каза съ мраченъ гласъ:

— Това мѣсто е ужасно. Нѣма никаква храна, а и водата въ езерото е пресъхнала съвсемъ. Трѣбва да се върнемъ въ предишното си селище, макаръ и да се срещнемъ съ бѣлитѣ. Работата е само тамъ, че нѣмаме храна за изъ пѣтя. Ако довечера не намѣримъ нищо, то единъ отъ насъ трѣбва да умре, за да спаси останалитѣ отъ гладъ.

Не разбрахъ добре, какво искаше да каже баща ми, но едно ми бѣше ясно, че е необходимо да намѣря добра храна. Заловихъ се на работа.

Тоя пѣтъ отидохъ по-надалечъ. Уви! нищо не срещнахъ. . . . Не срещнахъ ни змии, ни мравки, нито друго животно. Всичко наоколо бѣше пусто и мъртво. Не ми се искаше да се връщамъ съ празни рѣце; все се надѣвахъ на щастливъ случай и вървѣхъ все по-надалечъ, макаръ че свѣтъ ми се виеше отъ жегата, а краката ми едва се тѣтрѣха. . . . Най-после се убедихъ, че надеждата ми е напраздна и че едва ще имамъ сили да се върна назадъ. И тръгнахъ за у дома си изморенъ, убитъ духомъ. Толкова бѣхъ отслабналъ, че на нѣколко пѣти си почивахъ. Гладъ и жажда ме мѣчеха. Струваше ми се, че всичкитѣ ми вътрешности горятъ, а челото ми се обливаше съ студенъ потъ.